

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **D. T.**, narozeného ..., podnikatele, IČ ..., místem podnikání v M., M. 779, zastoupeného Mgr.Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 6, proti žalované **České obchodní inspekci**, ústřednímu inspektorátu, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 7.6.2011, č.j.: ČOI 60138/11/O100/3000/09/11/Be/Št

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 7.6.2011, č.j.: ČOI 60138/11/O100/3000/09/11/Be/Št, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 7.760,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr.Jiřího Hladíka, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského ze dne 23.9.2009 tak, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 45.000,-Kč za jednání, v němž správní úřad shledal porušení ustanovení § 4 odst.3 v návaznosti na ustanovení § 5 odst. 2, porušení ustanovení § 12 odst.1 a ustanovení § 14 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění.

Žalobce v podané žalobě namítl, že pro své výrazné formální nedostatky je toto rozhodnutí nezákonné, ne-li přímo nicotné. Správním úřadem prvního stupně byl inspektorát České obchodní inspekce a proti jeho rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí ředitele inspektorátu. Podle názoru žalobce žalovaný odvolací správní úřad nevěnoval otázce formulace výroku takovou pečlivost, jakou lze po něm podle zákona požadovat. Pokud by šlo o jednotlivou nepřesnost, hypoteticky by bylo možno uvažovat o zanedbatelnosti formulačních nepřesností. V daném případě však ve svém souhrnu nejasností přehlédnout nelze, přičemž k náležitému formulování výroku se konstantně vyjadřují správní soudy zcela nekompromisně, například Nejvyšší správní soud v rozsudcích č.j. 3 As 60/2006 - 46 nebo 2 As 43/2005 - 75. V daném případě výrok žalovaného rozhodnutí trpí nejasnostmi naplnění kompetenční normy. Současně žalovaný vydal v rámci napadeného rozhodnutí i nový výrok o lhůtě k zaplacení pokuty a nákladů, stanovil přesný způsob platby, avšak opomenul, že týž výrok už vydal orgán správního úřadu prvního stupně a pokud tedy žalovaný ve výroku svého rozhodnutí opětovně formuloval otázku, kterou již formuloval orgán prvního stupně, fakticky žalovaný změnil rozhodnutí orgánu prvního stupně a proto měl vyřešit změnu rozhodnutí podle ustanovení § 90 odst.1 písm.c) ve spojení s ustanovením § 90 odst.5 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

V bodě 3 podané žaloby žalobce namítl, že předmět řízení nebyl nezaměnitelným způsobem vymezen, a to ani předmět přímý (chování subjektů), tak ani předmět nepřímý (věci), což znemožňuje řádné projednání věci. Správní úřad prvního stupně neustále hovořil o 309 kusech výrobků, přičemž poskytl pouze druhový popis výrobků a součet těchto položek dle druhového označení je 310 kusů. K této výtce žalovaný v rámci odůvodnění odvolacího rozhodnutí jednoduše dosavadní údaj - číslovku 309 - nahradil číslovkou 310. Podle názoru žalobce je však správní úřad alespoň základním způsobem povinen popsat jednotlivý předmět – tedy věc - a nemůže si zjednodušit práci obecným shrnutím jako v podobě například „NIKE, trička 65 ks“ a podobně. Správní úřad proto nebyl schopen sečíst položky, nevěnoval této otázce pozornost a na námitku účastníka zareagoval jednoduše tím, že změnil početní údaj, aniž by bylo zřejmé, zda správní úřad toto činí ve smyslu opravy písařské chyby, rozšíření předmětu řízení či jiného institutu, přičemž tyto instituty mají zcela odlišné režimy. Na takovou změnu musí správní úřad umožnit účastníku reagovat, protože v případě rozšíření předmětu řízení účastníka zbavil možnosti podat odvolání a naopak v případě opravy písařské chyby zbavil účastníka možnosti podat odvolání proti opravě.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl logickou rozpornost jednotlivých jednání. Žalovaný zrušil rozhodnutí orgánu prvního stupně v části, kdy mu bylo dáváno za vinu, že neoznačil v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele svou provozovnu. Celkově bylo správní řízení zahájeno pro tři delikty a to jednak :

- a) žalobce měl prodávat výrobky (padělky),
- b) tyto výrobky (padělky) nebyly opatřeny informací o ceně
- c) provozovna, kde měly být tyto výrobky (padělky) prodávány, nebyla řádně označena.

Podle názoru žalobce se ovšem takový skutkový souběh navzájem logicky vylučuje, neboť žalobce spotřebiteli nabízí a prodává padělky, ale na druhé straně dává správní úřad žalobci za vinu, že spotřebiteli neřekne, že to je místo určené k prodeji, tedy neoznačí provozovnu. Spotřebiteli nabízí tedy ke koupi, ale současně spotřebitele neinformuje, že v místě probíhá koupě. Dále žalobce nabízí něco ke koupi, ale správní úřad jej současně postihuje za to, že výrobky nejsou označeny cenovkou, tedy spotřebitel si může věc koupit, ale neříká mu, že si to může koupit, když na to zboží nevystaví cenovku. Žalobce považuje odvolací námitku o logickém rozporu deliktů za pochopitelnou, konkrétní a srozumitelnou,

neztotožňuje se s názorem žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí údajnou logickou rozpornost neshledal a poukázal na to, že žalobce neuvedl, v čem by měla spočívat. Žalobce namítl, že pokud žalovaný shledal odvolání v tomto bodě nesrozumitelné, pak se s ním nemohl vypořádat tak, že to pouze konstatoval v odůvodnění, ať je důvod nesrozumitelnosti jakýkoliv, ale byl povinen vyzvat žalobce k odstranění této vady, poskytnout mu náležité poučení, ve vhodných případech nařídít ústní jednání, avšak žalovaný se předmětnou nepřesností komunikace vůbec nepokusil zabývat a proto se nemohl odvolávat na její nesrozumitelnost či obecnost.

V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že důkazní řízení trpělo vadami. Jelikož řízení o správním deliktu je sankčním řízením, pak správní úřad nemůže vycházet z jakýchkoli skutkových a právních závěrů inspektorů o nabízení zboží a o provozovně, obsažených v protokolech o kontrole. Sankční řízení stojí na zásadě ústnosti, přimosti a z toho Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovozuje, že správní úřad musí nutně provést dokazování a nemůže vycházet z pouhého protokolu o provedení kontroly. Správní úřad v daném případě ani protokol o provedené kontrole použít nemohl, když protokol je pouhým důkazním prostředkem. Má proto vypovídat o jednotlivých konkrétních skutkových zjištěních. Předmětný protokol o kontrole nepopisuje jednotlivá skutková zjištění, ale již předestírá vlastní skutkové závěry, důsledkem čehož je i skutečnost, že správní úřad v sankčním řízení jednoduše skutkové závěry převzal zcela mechanicky, aniž by sám skutkovou situaci vyhodnotil a zhodnotil průkaznost podkladů. Samotný protokol o kontrole z důvodu obecnosti nemůže být dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí, když se například odvolává na osobu vietnamské národnosti, na příjezd policie, jakéhosi pracovníka určeného k posouzení výrobků, na správce tržnice a podobně. Žádná z těchto osob není v protokole individualizována, čímž byl žalobce zkrácen například na své možnosti vyslechnout takovou osobu jako svědka. Jakýsi pracovník, k tomu určený, podle protokolu měl uvést, že jde o padělky a na tomto obecném tvrzení inspektora je založeno celé prokázání spáchání deliktu, kdy v odůvodnění rozhodnutí se o dalším důkazu už ničeho neuvádí. Podle názoru žalobce takto obecný protokol nemůže obstát jako důkaz v sankčním řízení.

V šesté žalobní námitce žalobce poukázal na to, že inspektoři nepostupovali v souladu se zákonem, když použili smyšlenou identitu zákazníků. Podle výslovného ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 64/1986 Sb., se při plnění úkolů inspektoři prokazují průkazy České obchodní inspekce bez vyzvání a tedy inspektoři ČOI nejsou oprávněni provádět kontroly pod zastírací a smyšlenou identitou zákazníků. Pokud odvolací správní úřad odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu rozsudkem č.j. 2 As 71/2005 - 134, pak tento odkaz není příléhavý, neboť jde zjevně o zvláštní případ měření hluku, kdy například hlučné přístroje je možno vypnout během několika málo vteřin, což důsledně respektuje i samotný Nejvyšší správní soud, který odkaz na tento judikát používá výlučně ve věcech měření hluku. Citovaná judikatura však nemá (a z povahy věci ani nemůže mít) dopad na žalobcům případ, když vyhotovení cenovek, označení provozovny ani fyzická likvidace tří set kusů výrobků nejsou proveditelné během několika vteřin. Naopak se zde plně uplatní ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, podle něhož kontrolní pracovníci jsou dále povinni oznámit kontrolované osoby zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly.

V sedmém žalobním bodě žalobce namítl nepřezkoumatelnost úvah o výměře sankce. V jednotlivostech jde podle názoru žalobce zejména o to, že nepřihlédl-li žalovaný ke skutečnosti, že sankce má mít i výchovný účinek, zná právní řád instituty, jakými je například to, že dostatečnou sankcí je již samotné projednání věci před správním úřadem, peněžitou pokutu již není nutno ukládat. Žalovaný se mechanicky a mlčky ztotožnil s odůvodněností pokuty ve výši 50.000,-Kč a z důvodu změny zákona za užití absorpční zásady pokutu snížil o

5.000,-Kč. Přehlédl přitom, že původní rozhodnutí, stanovící sankci ve výši 50.000,-Kč, bylo vydáno dne 23.9.2009 a tedy do dne vydání nového rozhodnutí dne 7.6.2011 uplynula lhůta téměř jednoho a třičtvrtě roku. Za tak výraznou dobu represní smysl sankce výrazně oslabil a žalovaný k tomuto momentu měl přihlížet. Legislativně tento princip lze nalézt v trestním zákoníku v ustanovení § 39 odst.3, kdy při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne i k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a také k délce samotného řízení. Napadené rozhodnutí je podle názoru žalobce tudíž nepřezkoumatelné a nesprávné, pokud mechanicky přebírá původní sankci, aniž by zohlednilo výrazné mezidobí.

V osmém žalobním bodě žalobce namítl dvojí přiřítání téhož, tedy že ačkoliv řízení je zjevně řízením sankčním a nosným institutem je uložení pokuty, měl odvolací správní úřad i bez výslovné námitky alespoň obecně konstatovat, zda pokutu považuje za přezkoumatelně zdůvodněnou a přiměřenou. To se v jednotlivostech projevuje zjevnou nesprávností rozhodnutí orgánu prvního stupně, který uvedl, že v neprospěch účastníka řízení bylo přihlédnuto i ke způsobu spáchání správních deliktů, neboť účastník řízení nepostupoval s požadavky odborné péče, když nezajistil, aby byl prodej uskutečňován v souladu s veřejnoprávními předpisy. Tedy samotné naplnění skutkové podstaty považoval správní úřad současně i za přitěžující okolnost a z toho je patrné, že správní úřady obou stupňů se nezaobíraly důsledně otázkami ohledně výše pokuty a obě rozhodnutí jsou v tomto směru nepřezkoumatelná.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 13.10.2011 vyplývá, že v posuzovaném případě - podle přesvědčení žalovaného - nemohlo znění výrokové části žalovaného rozhodnutí reálně způsobit jakékoli pochyby o tom, jaké rozhodnutí je přezkoumáváno, když toto rozhodnutí je nezaměnitelně vymezeno číslem jednacím, datem a shrnutím obsahu, uvedením, o jaký režim přezkumu jde a že věc byla po podání odvolání u ředitele inspektorátu postoupena na Ústřední inspektorát České obchodní inspekce, kde o ní rozhodla osoba pověřená vedením ČOI ve funkci ústředního ředitele a opatřila rovněž daný správní akt svým podpisem. Nová lhůta ke splnění uložené povinnosti je v naprosté většině odvolacích rozhodnutí stanovována nikoliv proto, že by bylo rozhodnutí v tomto směru nezákonné či nesprávné, ale jednoduše proto, že účastník využil svého práva podat odvolání, které má ze zákona odkladný účinek a bez dalšího neguje původně stanovené lhůty k plnění. Námitky žalobce jsou zcela formalistní a neodrážejí reálně existující pochyby žalobce, pokud jde o význam výrokové části druhoinstančního rozhodnutí.

Žalobní námitky, týkající se nicotnosti rozhodnutí byly obsahem již předchozí žaloby v dané věci a soud na základě přezkumu rozhodnutí v mezích žalobních bodů takovýto nedostatek výroku rozhodnutí žalovaného konstatoval.

Pokud jde o údaje o počtu padělků, pak řešit danou věc vydáním samostatného opravného rozhodnutí by bylo možné, avšak méně hospodárné. Argumentace žalobce, že byl tímto postupem zbaven možnosti podat odvolání proti opravě, pokládá žalovaný v situaci, kdy byla daná oprava součtu provedena podle jeho vlastního výpočtu, za zcela formální. Za daných okolností nelze v postupu odvolacího orgánu shledat zkrácení práv žalobce takovým způsobem, že by to mělo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Popis předmětného výroku ve výrokové části rozhodnutí žalovaný pokládá za dostatečný, výrok byl zpracován stejným způsobem, jako rozhodnutí, přezkoumané Městským soudem v Praze, kde se soud s žalobní námitkou ohledně nedostatečné specifikace výrobků neztotožnil.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že úvahy žalobce, týkající se logické rozpornosti právní kvalifikace neoznačení zboží cenou ve vztahu k prodeji padělků, pokládá žalovaný za zcela zavádějící. Jde jednoduše o to, že byla zjištěna nabídka určitého počtu výrobků k prodeji, která vykazovala rozpor se zákonem o ochraně spotřebitele. Jednak proto, že dané výrobky splňovaly definici padělku, jednak proto, že u těchto výrobků nebyl spotřebitel seznámen s cenou v souladu s cenovými předpisy. Takový souběh deliktního jednání reálně nastal a žalovaný nevidí důvod, proč by měl tuto skutečnost ignorovat. Nabídka a prodej padělků jsou na základě ustanovení § 5 odst.2 zákona o ochraně spotřebitele zákonodárcem určeny jako jedna z forem klamání spotřebitele, čili by k nabídce a prodeji takových výrobků vskutku nemělo docházet. Pokud k tomu však přesto dojde, neznamená to, že se účastníci daného právního vztahu ocitli v právním vakuu, kde žádné povinnosti vůči spotřebiteli neplatí. Pasáž druhoinstančního rozhodnutí, kde odvolací orgán poznamenal, že odvolatel neuvádí, v čem by daný logický rozpor měl spočívat, vytrhl žalobce z kontextu, neboť odvolací orgán následně argumentaci k tomuto bodu v odvolání dohledal ve vyjádření účastníka k zahájenému správnímu řízení a vyjádřil se k ní v dalším textu odůvodnění rozhodnutí.

V pátém žalobním bode shledal žalovaný účelovou snahu žalobce zpochybnit za každou cenu důkazní prostředky obsažené ve spisu. Podle názoru žalovaného bylo dostatečně vysvětleno a na příkladech demonstrováno, že kontrolní protokol neobsahuje slovy žalobce „zjevné domněnky, ne-li fikce“ správního orgánu. Předmětný kontrolní protokol obsahuje mimo jiné popis toho, co se inspektorům přihodilo, když se na dané tržnici chovali jako zákazníci mající zájem o koupi značkového zboží. Následuje popis místa, kam byli na základě této poptávky vpuštěni a kde jim bylo ke koupi nabídnuto zde specifikované zboží. To bylo vyhodnoceno jako padělky, s tím korespondují následná vyjádření majitelů ochranných známek, jimiž byly předmětné výrobky označeny. Od správce tržště, tedy od jmenovitě určeného jednatele společnosti, bylo rovněž zjištěno, kdo měl v rozhodné době předmětný prodejní stánek v nájmu a ve spise je tento právní vztah mezi správcem a žalobcem zadokumentován příslušnou smlouvou. Žalobce se následně bránil předložením dohody o podnájmu, uzavřené se třetí osobou, nicméně s odkazem na právní úpravu a judikaturu Nejvyššího správního soudu nebylo na místě tuto obranu akceptovat, neboť i v tomto případě je dána odpovědnost osoby, která má věc v nájmu od správce tržště.

Předmětná sankce stojí na dostatečně spolehlivých skutkových zjištěních a tato zjištění byla ve správním řízení hodnocena korektními a přezkoumatelnými úvahami. Ke spáchání projednávaného deliktu prokazatelně došlo a odpovědnost prokazatelně nese žalobce.

V šestém žalobním bodě žalovaný uvedl, že v daném případě se stalo pouze to, že inspektor se prokázal průkazem inspektora ČOI až ve chvíli, kdy tím nedošlo ke zmaření kontroly. Nešlo o případ kontroly, vykonané zcela bez vyrozumění kontrolované osoby, což ve vztahu k měření hluku orgánem ochrany veřejného zdraví označil Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích za rozporné se zákonem ve dvou jeho ustanoveních. V nyní posuzované věci šlo pouze o vhodné načasování momentu předložení průkazu ČOI s ohledem na riziko zmaření účelu kontroly. To je v případě zjišťování prodeje padělků na tržštích přítomno obdobným způsobem jako v případě měření hluku s vědomím kontrolované osoby.

Pokud jde o zdůvodnění výměru pokuty na prvním stupni řízení i zdůvodnění snížení původního výměru na druhém stupni, žalovaný je pokládal za dostatečné. Zákon o ochraně spotřebitele, zákon o České obchodní inspekci ani správní řád institut „pouhého projednání věci“ neobsahují a ani by v daném případě nebyl důvod jej využít. V daném případě se nejedná o bagatelní případ, není na místě analogická aplikace ustanovení trestního zákona

ohledně zohlednění délky řízení při určení výše pokuty. Není zde ani věcný důvod - vzhledem k dosavadní délce správního a soudního řízení - zohledňovat toto hledisko ve prospěch žalobce. Sám žalobce mohl výrazně urychlit správní řízení a vyloučit jedno kolo projednání před správními soudy, pokud by své současné odvolací a žalobní námitky vtělil již do odůvodnění svého odvolání ze dne 9.10.2009, v němž si vyhradil patnáctidenní lhůtu k doplnění odůvodnění a pak byl přes dva měsíce nečinný. V případě blanketního odvolání má být odvolatel správním soudem vyzván k doplnění podání, to žalovaný respektuje a zařadil postup do své úřední praxe. Pokud však má být období v daném případě mezi daty 23.9.2009 a 7.6.2011 přičteno k jeho dobru, tento názor žalovaný považuje za přinejmenším překvapivý.

Podle názoru žalovaného není nedostatkem odvolacího rozhodnutí, pakliže v něm odvolací orgán výslovně nevyjmenuje všechny možné nedostatky, jež by teoreticky prvoinstanční rozhodnutí o sankci mohlo mít, avšak nemá je. Žalovaným citovaná pasáž odůvodnění prvostupňového rozhodnutí má své opodstatnění vzhledem k tomu, že v případě ukládání sankce za více deliktů v souběhu je spáchání méně závažného deliktu vskutku přitěžující okolností, tj. něčím, k čemu má být přihlédnuto v neprospěch sankcionovaného subjektu. V posuzované věci se jedná o nezajištění prodeje řádně oceňovaného zboží a původně šlo též o nezajištění realizace prodeje v řádně označené provozovně. Při novém projednání věci na druhém stupni pak již bylo k dobru žalobce zohledněno, že ustanovení § 14 zákona bylo v době rozhodování ze zákona o ochraně spotřebitele vypuštěno, čili spáchání tohoto deliktu již nebylo při novém stanovení výměry vzato v jeho neprospěch a tomu odpovídajícím způsobem byl snížen původní výměr pokuty.

Žalobce využil svého práva a k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu podal dne 26.10.2011 repliku, v níž namítl zmatečnost formulace výroku napadeného rozhodnutí a proto je odkaz žalovaného v uvedení ve vyjádření zcela nepřiléhavý. V projednávané věci žalobce napadá otázku zmatečnosti formulace, když žalovaný měl rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí inspektorátu a žalovaný přitom rozhodl o odvolání proti rozhodnutí ředitele inspektorátu. Pokud jde o případy zjišťování počtu kusů a postup jeho upřesňování, jde o důkaz, že správní úřad se pečlivě otázkou předmětu řízení vůbec nezabýval. Žalovaný popřel smyšlenou identitu inspektorů a opakovaně odkazoval na protokol o provedené kontrole, má jej za naprosto bezchybný a odpovídající realitě. Je překvapivé, proč tuto bezchybnost nevztahuje i na aspekt, kdy samotní kontrolori uvádějí, že se jako zákazníci procházeli tržnicí a sami tito kontrolori pod identitou zákazníků se tázali jakési osoby vietnamské národnosti na prodej značkového zboží. Argumentace žalovaného je opět zcela nepřiléhavá včetně aspektu o vhodném načasování, když zákon o státní kontrole jednoznačně hovoří o oznámení o zahájení kontroly a předložení pověření k jejímu uskutečnění.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 20.5. 2009 provedli pracovníci České obchodní inspekce kontrolu v provozovně na adrese Olomoucká 1184/65, Brno. Před započítím kontroly byl v provozovně uskutečňován prodej textilu a textilních výrobků. Osoba, která zde prodávala před příchodem kontrolních pracovníků, opustila prostory provozovny. Vzhledem k tomu, že osoba, která prodávala, prodejní prostory před započítím kontroly opustila, a že provozovna nebyla v době kontroly žádným způsobem označena, byla provedena identifikace osoby, která zde uskutečňuje prodej v rámci své podnikatelské činnosti, prostřednictvím správce tržnice Olomoucká. Jeho prostřednictvím bylo zjištěno, že podnájemcem prostoru, ve kterých byla provedena kontrola, je žalobce.

Při kontrole bylo prokázáno, že žalobce nabízel k prodeji celkem 309 kusů výrobků, které byly neoprávněně označeny ochrannými známkami. Nabízením těchto výrobků k prodeji vzbuzoval prodávající u spotřebitele dojem, že se jedná o originální výrobky těchto renomovaných firem. Na základě odborných posudků bylo prokázáno, že se jedná o padělky ve smyslu ustanovení § 2 odst.1 písm.r) zákona o ochraně spotřebitele. Padělky byly na základě ustanovení § 7b odst. 1 a 2 zákona o České obchodní inspekci, zajištěny a uskladněny.

Opatřením ze dne 7.8. 2009 správní orgán prvního stupně zahájil se žalobcem správní řízení ve věci vydání rozhodnutí o uložení pokuty podle ustanovení § 24 odst.9 písm.c) zákona o ochraně spotřebitele, a to pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ustanovení § 24 odst.1 písm.a) zákona o ochraně spotřebitele a porušení právní povinnosti uvedené v ustanovení § 4 odst.3 v návaznosti na ustanovení § 5 odst.2 tohoto zákona; pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ustanovení § 24 odst.7 písm.h) zákona o ochraně spotřebitele a porušení právní povinnosti uložené v ustanovení § 12 odst.1 zákona o ochraně spotřebitele; pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ustanovení § 24 odst.7 písm.i) zákona o ochraně spotřebitele a porušení právní povinnosti uvedené v ustanovení § 14 odst.1 zákona o ochraně spotřebitele a dále ve věci propadnutí výrobků podle ustanovení § 7b odst.5 zákona o České obchodní inspekci.

V oznámení o zahájení řízení správní orgán prvního stupně shrnul zjištění, učiněná při kontrole a uvedená výše a stanovil žalobci lhůtu pro vyjádření k zahájenému řízení.

Žalobce ve vyjádření k zahájenému řízení uvedl, že není osobou podnikající v této době v daném místě označeném v oznámení o zahájení řízení. V době provádění kontroly byla provozovna přenechána jinému podnikateli, jak je zjevné z ujednání obsaženého v předložené podnájemní smlouvě. Dále žalobce uvádí, pokud jde o porušení ustanovení § 24 odst.7 písm.h) zákona o ochraně spotřebitele, že v dané věci se jednalo o zboží, jehož prodej je zákonem zakázán. V takovém případě podle názoru žalobce nelze vyžadovat splnění povinnosti označit takové zboží cenou. Podle názoru žalobce se v takovém případě nejedná a nemůže jednat o objekt, na který dopadají zákonné normy zákona o ochraně spotřebitele. Ke správnímu deliktu podle ustanovení § 24 odst.7 písm.i) zákona o ochraně spotřebitele účastník uvádí, že dané prostory jsou přenechány do podnájmu jako sklad a nikoliv jako prodejní místo nebo stánek. Z protokolu o kontrole podle názoru žalobce nevyplývají žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že zde dochází k prodeji zboží spotřebitelům. Nejedná-li se o provoz budov sloužících k prodeji zboží zákazníkovi, resp. spotřebiteli, nelze po provozovateli požadovat, aby ji označil jako prodejní místo nebo stánek.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby řízení bylo zastaveno.

K výzvě správního orgánu prvního stupně žalobce předložil dohodu o podnájmu ze dne 1.2.2009. Z této dohody vyplývá, že předmětný stánek, v němž byla provedena kontrola, přenechal žalobce do podnájmu paní T. L. H.

Rozhodnutím ze dne 23.9.2009, č.j.: ČOI 7952/2009/3000/R/H, správní úřad prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč za správní delikt podle ustanovení § 24 odst.1 písm.a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil porušením povinnosti uvedené v ustanovení § 4 odst.3 zákona o ochraně spotřebitele v návaznosti na ustanovení § 5 odst.2 zákona o ochraně spotřebitele. Tohoto správního deliktu se měl dopustit tím, že v předmětné provozovně nabízel k prodeji celkem 309 kusů výrobků neoprávněně označených ochrannou známkou, uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí. Pokuta byla dále uložena pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 24 odst.7 písm.h) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil porušením povinnosti uložené v ustanovení § 12 odst.1 zákona o ochraně spotřebitele. Tohoto správního deliktu se měl dopustit tím, že neseznámil spotřebitele v souladu s cenovými předpisy s cenou 309 kusů specifikovaných

výrobků, což bylo prokázáno kontrolou provedenou dne 20.5. 2009. Konečně byla pokuta uložena pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ustanovení § 24 odst.7 písm.j) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil porušením právní povinnosti uvedené v ustanovení § 14 odst.1 zákona o ochraně spotřebitele v návaznosti na ustanovení § 17 odst.7 a 8 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, kterého se dopustil tím, že neoznačil provozovnu trvale a zvenčí viditelně zákonnými údaji (jménem a příjmením podnikatele, identifikačním číslem, jménem a příjmením osoby odpovědné za činnost provozovny a provozní dobou). Dále bylo tímto rozhodnutím žalobci podle ustanovení § 7b odst.5 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů, uloženo propadnutí výrobků, uvedených podrobně ve výroku tohoto rozhodnutí. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000,- Kč.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně k námitkám žalobce uvedl, že tvrzení žalobce, že nebyl v době provedené kontroly osobou podnikající v prostoru provozovny, má za účelové. Osoba, která prodávala v označených prostorách dne 20.5.2009 padělky, opustila po příchodu kontrolních pracovníků prostory této provozovny. Identifikace osoby, která zde uskutečňovala prodej v rámci své podnikatelské činnosti, byla proto provedena prostřednictvím správce tržnice. Z podnájemní smlouvy, předložené provozovatelem tržnice, byl jako podnájemce předmětných prostor identifikován žalobce, který je povinen vést evidenci prodávajících podle ustanovení § 14a zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce nepředložil správnímu orgánu žádný doklad o tom, že by zmiňovaný prostor byl přenechán se souhlasem nájemce jinému podnikateli. Podnájemní smlouva předložená žalobcem není opatřena souhlasem správce tržnice s uzavřením dalšího podnájemního vztahu. Podle aktuálních údajů z živnostenského rejstříku má tuto provozovnu evidovanu žalobce a do doby provedení kontroly neoznámil živnostenskému úřadu ukončení činnosti v této provozovně. Podle názoru správního orgánu prvního stupně proto žalobce nese objektivní odpovědnost za podnikatelskou činnost, která je uskutečňována v jeho provozovně. Žalobce odpovídá za to, že prodej zboží v provozovně je v souladu s právními předpisy. Bylo na rozhodnutí žalobce, zda přenechá prostor k užívání jiné osobě. Tato volnost jednání však je spojena s rizikem, že žalobce bude odpovídat za protiprávní jednání osoby, která tyto prostory užívá bez právních vztahů k takové provozovně.

Správní úřad prvního stupně dále uvedl, že podle ustanovení § 12 odst.1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o cenách prodáváných výrobků či služeb, a spotřebitel má právo být v okamžiku nabídky seznámen s cenou prodáváného zboží. Pokud tedy bylo v provozovně účastníka řízení prodáváno zboží přímo spotřebiteli, mělo být označeno cenovkami, bez ohledu na skutečnost, že později bylo prokázáno, že se jedná o padělky a toto zboží bylo zjištěno.

Dále správní úřad prvního stupně uvedl, že ze smlouvy o podnájmu uzavřené se žalobcem dne 28.7.2005 vyplývá, že uvedené prostory byly pronajaty za účelem skladování zboží a jeho prodeje. Z kontrolních protokolů vyplývá, že v tomto prostoru byl uskutečňován prodej zboží a že inspektoři České obchodní inspekce byli vpuštěni do tohoto prostoru jako zákazníci. Provozovna proto měla být označena zákonnými údaji dle příslušných ustanovení živnostenského zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že je odůvodní do patnácti dnů. Do uvedeného data ani později žalobce žádné od odůvodnění správnímu orgánu prvního stupně nepředložil.

Dne 13.1.2010 ústřední ředitelka České obchodní inspekce žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že avizované odůvodnění podaného odvolání nebylo v uvedené lhůtě prvoinstančnímu orgánu doručeno. Ani do doby zpracování

pisemného vyhotovení tohoto druhoinstančního rozhodnutí nebylo odvolání ze strany žalobce doplněno. Žalovaný k tomu uvedl, že i neodůvodněné odvolání lze vyhodnotit jako opravný prostředek, který je způsobilý iniciovat přezkum rozhodnutí na druhém stupni řízení. K tomu žalovaný uvedl, že po přezkoumání předložených písemných materiálů dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění, nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci. Žalovaný rovněž neshledal v předchozím řízení žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí. Žalovaný se rovněž ztotožnil s výší pokuty vyměřené orgánem prvního stupně, přičemž je toho názoru, že podané odvolání, jakož i obsah spisu jako celek, nedává důvod k jejímu dalšímu snížení, pokud jde o výši uvedenou v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z uvedených důvodů žalovaný podané odvolání zamítl.

Uvedené rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 13.1.2010 bylo k žalobcem podané žalobě ve správním soudnictví zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12.1.2011, č.j.: 10 A 41/2010 – 31 a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení se závěrem, že žalovaný odvolací správní postupoval nesprávně, jestliže rozhodoval o odvolání, aniž by znal odvolací námítky. Tato skutečnost podle názoru soudu, vysloveného v odůvodnění citovaného rozsudku, znamená podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť žalobci bylo znemožněno reagovat na závěry učiněné správním orgánem prvního stupně. Toto pochybení přitom mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Po vrácení věci Městským soudem v Praze žalovanému správnímu úřadu rozhodl žalovaný odvolací správní úřad o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele inspektorátu ČOI Jihomoravského a Zlínského ze dne 23.9.2009 tak, že změnil rozhodnutí ve výroku způsobem, uvedeným ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí se závěrem, že pokud jde o původně konstatované porušení ustanovení § 14 odst.1 zákona o ochraně spotřebitele, po projednání v rámci správního soudnictví došlo ke změnám v zákoně a Česká obchodní inspekce není oprávněna v rámci nového projednání věci porušení tohoto ustanovení postihovat. Proto byla věc znovu posouzena podle znění zákona účinného v době vydání napadeného rozhodnutí a proto došlo k opravě chybného výroku, týkajícího se celkového počtu kusů padělků podle součtu položek v příloze úředního záznamu o zajištění. Námítky žalobce nebyly shledány důvodnými, proto se odvolací orgán rozhodl snížit původně vyměřenou výši pokuty a za odpovídající pokládal snížení o 5.000,-Kč, neboť v případě naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 24 odst.7 písm.j) zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v době kontroly, šlo o typově nejméně závažný ze všech projednávaných deliktů.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování soudu. Vzhledem k tomu, že žalobce na výzvu soudu výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání a ani žalovaný správní úřad ve lhůtě určené soudem výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím účastníci řízení jednoznačný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout o věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – (dále jen s.ř.s.) a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Soud posoudil podanou žalobu takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí ředitele

inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského ze dne 23.9.2009 tak, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 45.000,-Kč za jednání, v němž správní úřad shledal porušení ustanovení § 4 odst.3 v návaznosti na ustanovení § 5 odst. 2, porušení ustanovení § 12 odst.1 a ustanovení § 14 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění.

Podle ustanovení § 4 odstavec 3 zákona o ochraně spotřebitele se užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle ustanovení § 5 odstavec 2 téhož zákona se za klamavou obchodní praktiku považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku.

Podle ustanovení § 12 odstavec 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Podle ustanovení § 14 odstavec 7 téhož zákona ve znění účinném k datu provedené kontroly se prodávající dopustí správního deliktu tím, že

- a) nesplní povinnost poctivého prodeje výrobků nebo poskytování služeb podle ustanovení § 3,
- c) nesplní informační povinnost a
- j) neoznačí provozovnu podle ustanovení § 14 odst.1 zákona

Podle ustanovení § 14 odstavec 9 téhož zákona se za správní delikt uloží pokuta až do výše

- a) 1.000.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 7 písmeno c/ a j/
- b) 5.000.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 7 písmeno a/ zákona.

V prvé žalobní námitce žalobce namítal, že pro své výrazné formální nedostatky je toto rozhodnutí nezákonné, ne-li přímo nicotné. Správním úřadem prvního stupně byl inspektorát České obchodní inspekce a proti jeho rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí ředitele inspektorátu. Podle názoru žalobce žalovaný odvolací správní úřad nevěnoval otázce formulace výroku takovou pečlivost, jakou lze po něm podle zákona požadovat. Pokud by šlo o jednotlivou nepřesnost, hypoteticky by bylo možno uvažovat o zanedbatelnosti formulačních nepřesností. V daném případě však ve svém souhrnu nejasnosti přehlédnout nelze.

Městský soud v Praze neměl žádné pochybnosti o tom, že žalobou napadené rozhodnutí o odvolání je existující a platné rozhodnutí. Nebyly shledány žádné důvody pro to, aby soud deklaroval svým rozhodnutím jeho nicotnost. Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Takovými vadami jsou například absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005,

č.j. 6 A 76/2001-06, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 793/2006). Městský soud v Praze však neshledal žádné nedostatky výroku či odůvodnění napadeného rozhodnutí ani jemu předcházejícího řízení, které by v této věci způsobovaly jeho nicotnost.

Podle právního názoru soudu je odvolací správní úřad oprávněn - shledá-li pro to patřičné důvody, napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit. Zde je třeba podotknout, že taková změna nebo i zrušení se může vztahovat vůči celému rozhodnutí (respektive všem jeho jednotlivým výrokům), nebo jen k jeho jednotlivým výrokovým částem. V takovém případě je však nezbytně nutné postupovat tak, že ob stojí-li část výroku u odvolacího orgánu, ve zbylém rozsahu se odvolání zamítá a rozhodnutí se tím potvrzuje. Má-li správní rozhodnutí více výroků, je třeba řádně uvést, jak odvolací správní orgán naložil se všemi jednotlivými výroky, které zrušil či změnil, a které naopak potvrdil zamítnutím odvolání. S ohledem na dikci ustanovení § 90 odstavec 1 písmeno c/ zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, odvolací správní orgán, dojde-li k závěru, že napadené rozhodnutí je vadné, buď z důvodů věcné nesprávnosti nebo i ze širšího důvodu nezákonnosti, „*napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit*“ Částečná změna rozhodnutí správního orgánu je pak výslovně řešena v ustanovení § 90 odst.5 *in fine* zákona č. 500/2004 Sb., tak, že dojde-li ke zrušení nebo změně rozhodnutí jen v jeho části, ve zbytku je povinen odvolací správní orgán napadené rozhodnutí potvrdit.

Výrok žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání tyto požadavky podle názoru soudu splňuje. Podle názoru soudu nemohlo v posuzovaném případě konkrétní znění výrokové části žalovaného rozhodnutí reálně způsobit žalobci či komukoli jinému jakékoli pochybnosti o tom, jaké rozhodnutí bylo předmětem přezkoumání, protože toto odvoláním napadené rozhodnutí je určité, konkrétně a dostatečně nezaměnitelně vymezeno číslem jednacím, datem a shrnutím obsahu, jakož i uvedením, o jaký režim přezkumu jde a že věc byla po podání odvolání u ředitele inspektorátu postoupena na Ústřední inspektorát České obchodní inspekce, kde o ní rozhodla osoba pověřená vedením ČOI ve funkci ústředního ředitele. Rovněž námitka, týkající se údajného nezákonného určení „nové“ lhůty ke splnění uložené povinnosti není podle názoru soudu důvodná. Lze pro stručnost odkázat na výklad žalovaného o tom, že v případech, kdy účastník využil svého práva podat odvolání, které má ze zákona odkladný účinek a bez dalšího neguje původně stanovené lhůty k plnění, je třeba v případě potvrzujícího rozhodnutí odvolacího správního úřadu tuto lhůtu stanovit způsobem, zajišťujícím vykonatelnost rozhodnutí o odvolání.

Pokud se žalobce v podané žalobě domáhal zrušení napadeného rozhodnutí na základě skutečnosti, že žalovaný odvolací správní úřad v rozhodnutí o odvolání změnil počet kusů zboží, jichž se kontrola bezprostředně týkala, z číslovky 309 na 310, má Městský soud v Praze za to, že z odůvodnění jednoznačně vyplývá, proč odvolací orgán změnil výrok rozhodnutí správního úřadu prvního stupně a v jakém rozsahu tak učinil. Lze konstatovat, že posuzovaný výrok je zcela v souladu s odůvodněním rozhodnutí o odvolání, rozhodnutí ústřední ředitelky inspekce je z hlediska této námítky žaloby srozumitelné a změnou výroku odvolací správní úřad nijak nezasáhl do práv a povinností žalobce tím, že napravit nesprávně provedený součet jednotlivých položek druhově označeného zboží. Podle názoru městského soudu pro účely vymezení skutku z hlediska odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu, bylo provedeno dostatečně a případná pochybení správních úřadů nedosahují takové intenzity, aby tato skutečnost měla za následek závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Soud se neztotožnil ani se žalobní námitkou, v níž žalobce poukázal na údajnou logickou rozpornost jednotlivých jednání, za něž mu byla uložena napadeným rozhodnutím pokuta. Zákon na ochranu spotřebitele ani jiný obecně závazný právní předpis výslovně neupravuje problematiku jednočinného souběhu správních deliktů, za jejichž naplnění

skutkové podstaty byl žalobce v posuzované věci sankcionován. Žalovaný odvolací správní úřad se s totožnou odvolací námitkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal odkazem na její neurčitost a nesrozumitelnost. Soud považuje za potřebné při hodnocení důvodnosti této žalobní námitky poukázat na skutková zjištění, která učinil správní úřad prvního stupně. Z nich vyplývá, že v rámci provedené kontroly bylo zjištěno, že žalobce nabízel určitý počet výrobků k prodeji, přičemž správní úřady obou stupňů dospěly k závěru (na základě provedeného správního řízení), že tyto výrobky vykazovaly rozpor se zákonem o ochraně spotřebitele, a to především proto, že splňovaly definici padělku a dále proto, že u těchto výrobků nebyl spotřebitel seznámen s cenou v souladu s cenovými předpisy. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobcem namítaný a údajně nelogický souběh deliktního jednání žalobce reálně nastal. Z výše citovaných ustanovení zákona o ochraně spotřebitele je zřejmé, že nabídka a prodej padělků jsou na základě ustanovení § 5 odst.2 tohoto zákona zákonodárcem určeny jako jedna z forem klamání spotřebitele, z čehož vyplývá závěr, že k nabídce a prodeji takových výrobků by nemělo vůbec docházet. Protože však k tomu v posuzované věci přesto došlo, neznamená stávající právní úprava, že již automaticky na základě uvedeného neplatí žádné další ustanovení zákona o ochraně spotřebitele a že žalobce již žádné další povinnosti vůči spotřebitelům neměl. Takový výklad se podle názoru soudu neslučuje se smyslem a účelem právní úpravy.

V další žalobní námitce žalobce poukázal na to, že inspektoři nepostupovali v souladu se zákonem, když použili smyšlenou identitu zákazníků. Podle výslovného ustanovení § 4 odst.2 zákona č. 64/1986 Sb., se při plnění úkolů inspektoři prokazují průkazy České obchodní inspekce bez vyzvání a tedy inspektoři ČOI nejsou oprávněni provádět kontroly pod zastírací a smyšlenou identitou zákazníků. Ani tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou.

V daném případě se střetávají dva zcela protichůdné zájmy. Jednak je to zájem na řádném provedení kontroly (tj. na řádném a pravdivém zjištění, jaké zboží je na konkrétním prodejním místě nabízeno spotřebitelům a jednak zájem na hodnověrnosti tohoto zjištění, který je zajišťován přítomností kontrolovaného subjektu (zde provozovatele prodejního místa). Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 8.1.2004, č.j.: 6 A 99/2002 - 52, (zveřejněno ve Sbírce NSS pod č. 335/2004) a ze dne 4.8.2005, č.j.: 2 As 43/2004 - 51, (zveřejněno ve Sbírce NSS pod č. 719/2005) „skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by proto mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nesplnila svoji zamýšlenou funkci“. Přestože se uvedená rozhodnutí vztahovala ke státní kontrole a k měření hluku, neshledává městský soud žádné důvody, proč je nepoužít i v daném případě, navíc za situace, kdy v řadě případů by přítomnost provozovatele prodejního místa či jeho zástupce po celou dobu provádění prvotního úkonu kontroly mohla zcela účel tohoto měření zmařit. A to bez ohledu na to, jestli by byl ke konání kontroly přizván dopředu písemně s uvedením data a místa kontroly anebo až neprodleně předtím, než by správní úřad s kontrolou začal. Nelze si totiž představit, že by provozovatel prodejního místa, případně jeho zástupce, nezajistili nepřítomnost padělků v provozovně v době, kdy by věděli, že probíhá kontrola, jejíž výsledek pro něho může být spojen s uložením poměrně vysoké pokuty. Lze proto souhlasit s názorem žalovaného, že v posuzované věci nešlo o případ kontroly, vykonané zcela bez vyrozumění kontrolované osoby a s použitím falešné identity kontrolujících osob, což ve vztahu k měření hluku orgánem ochrany veřejného zdraví označil Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích za rozporné se zákonem ve dvou jeho ustanoveních. V nyní posuzované věci šlo o vhodné načasování momentu předložení průkazu ČOI s ohledem na riziko zmaření účelu kontroly, což je podle názoru soudu v případě zjišťování prodeje padělků na tržistišních jednání kontrolujícího, které

nevykazuje znaky nezákonnosti, neboť v řadě případů právě a pouze takové jednání umožní realizovat řádně vlastní smysl a cíl prováděné kontroly, tj. zjištění, jaké konkrétní zboží ve skutečnosti prodávající spotřebitelům nabízí.

Důvodné shledal Městský soud v Praze žalobní námitky, které se podle obsahu žaloby vztahují k výroku a odůvodnění výše uložené sankce za protiprávní jednání žalobce. Ten namítal nepřezkoumatelnost úvah o výměře sankce, když podle jeho názoru žalovaný nepřihlédl ke skutečnosti, že sankce má mít i výchovný účinek, zná právní řád instituty, jakými je například to, že dostatečnou sankcí je již samotné projednání věci před správním úřadem, peněžitou pokutu již není nutno ukládat. Žalovaný se podle názoru žalobce mechanicky a mlčky ztotožnil s odůvodněností pokuty ve výši 50.000,-Kč a z důvodu změny zákona za užití absorpční zásady pokutu snížil o 5.000,-Kč. Přehlédl přitom, že původní rozhodnutí, stanovící sankci ve výši 50.000,-Kč, bylo vydáno dne 23.9.2009 a tedy do dne vydání nového rozhodnutí dne 7.6.2011 uplynula lhůta téměř jednoho a třičtvrtě roku. Za tak výraznou dobu represní smysl sankce výrazně oslabil a žalovaný k tomuto momentu měl přihlížet.

Dále žalobce namítl dvojí přičítání téhož, tedy že ačkoliv řízení je zjevně řízením sankčním a nosným institutem je uložení pokuty, měl odvolací správní úřad i bez výslovné námitky alespoň obecně konstatovat, zda pokutu považuje za přezkoumatelně zdůvodněnou a přiměřenou. To se v jednotlivostech projevuje zjevnou nesprávností rozhodnutí orgánu prvního stupně, který uvedl, že v neprospěch účastníka řízení bylo přihlédnuto i ke způsobu spáchání správních deliktů, neboť účastník řízení nepostupoval s požadavky odborné péče, když nezajistil, aby byl prodej uskutečňován v souladu s veřejnoprávními předpisy.

Městský soud v Praze se neztotožnil zcela s námitkou, týkající se požadavku na výslovné odůvodnění toho, proč správní úřad nepovažoval za dostatečnou sankci například již samotné projednání věci před správním úřadem, nicméně žalobní námitka má svůj reální základ v tvrzení, že žalovaný odvolací správní úřad se v odůvodnění rozhodnutí, jímž změnil původní výrok rozhodnutí správního úřadu prvního stupně o výši pokuty a tedy pokutu uložil odvolací správní úřad fakticky sám, nevypořádal dostatečně úplně, podrobně a z hlediska soudního přezkumu dostatečně se všemi okolnostmi, které mají či mohou mít vliv na výši ukládané sankce.

Zároveň se soud ztotožnil se žalobcem v závěru, že žalovaný odvolací správní úřad převzal od správního úřadu prvního stupně závěry, z nichž lze dovodit, že samotné naplnění skutkové podstaty považoval současně i za přitěžující okolnost. Takový postup však nelze považovat za souladný se zákonem. Odůvodnění výše pokuty nelze v daném případě považovat za dostačující. Při ukládání sankcí je třeba přihlížet mimo jiné k osobě pachatele, době trvání protiprávního jednání, formě zavinění, jakož i k následkům protiprávního jednání a výši škody nebo újmy, která v důsledku něho vznikla. Takové skutečnosti však žalovaný odvolací správní úřad podle strohého odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmě nebral v potaz anebo z odůvodnění není pro jeho nedostatečnost zřejmé, jakými úvahami se žalovaný správní úřad řídil – kromě úvahy o tvrzené přiměřenosti snížení původně uložené sankce o 5.000,- Kč s ohledem na změnu relevantní právní úpravy. K otázce důvodnosti výše původně uložené pokuty se však žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí již nevyjádřil. Tímto nedostatečným a částečně i nesprávným odůvodněním výroku o výši pokuty za spáchání jednání, které mělo znaky výše uvedeného správního deliktu, zatížil správní úřad prvního stupně své rozhodnutí vadou, kterou neodstranil ani žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a tato nezákonnost mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

Tato skutečnost způsobuje, že žalovaný odvolací správní úřad nedostál řádně své povinnosti přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu v rámci uplatněných odvolacích námitek a zatížil tím rozhodnutí vadou, která způsobuje nezákonnost rozhodnutí, když odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odvolacího správního úřadu je částečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že v daném případě byla žaloba podána zčásti důvodně a proto žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil podle ustanovení § 78 odstavec 1 s.ř.s, přičemž zároveň vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odstavec 4 s.ř.s.). Na žalovaném nyní bude, aby znovu rozhodl o žalobcem podaném odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty při respektování právního názoru, vysloveného Městským soudem v Praze, kterým je vázán (ustanovení § 78 odstavec 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,- Kč a dále odměnu zástupce žalobce Mgr.Jirího Hladíka, advokáta, a jeho hotové výdaje v řízení o podané žalobě Mimosmluvní odměna činí v daném případě dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst.1 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů a dvakrát režijní paušál po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst.3 téhož advokátního tarifu. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 20% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 960,- Kč podle vyhlášky č. 110/2004 Sb. a zákona č. 237/2004 Sb., neboť právní zástupce žalobce je podle předloženého osvědčení plátcem DPH.

Soud nepřiznal zástupci žalobce právo na náhradu nákladů řízení za úkon právní služby, spočívající v podání repliky k vyjádření žalovaného správního úřadu, neboť k tomuto úkonu nebyl zástupce žalobce vyzván soudem a nejedná se tedy o účelně vynaložený náklad právního zastoupení, k jehož náhradě by byl spravedlivě povinen žalovaný správní úřad. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 7.760,- Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19.prosince 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu